

τους. Μαγειρεύουμε τὰ πιδὲ μεγάλα ἔργα πού ἀπο-
θανατίζουνε τὸν ἄνθρωπο.

— Μπορῶ κι ἐγὼ νὰ πάρω ἀπὸ τὸ νερὸ ἀφτό;

— Ἀφοῦ κατόρθωσες νὰ φτάσεις ὡς ἰδῶ μὰ
θαίνοντας τὴν τέχνη μας, θὰ πάρεις.

Τὸ μικρὸ τὸ βασιλόπουλο ἐπέταξε ἀπὸ τὴ
χαρὰ του.

— Τέλος πάντων, εἶπε, βρῆκα τὸ ἀθάνατο νερὸ
πού παίρνεται καὶ δίνεται!

Κι ἀμέσως ἔπιασε δουλιὰ. Δουλιὰ, δουλιὰ, πο-
λεμοῦσε ἀκατάπαρτα. Σὲ λίγα χρόνια ἔμαθε τὴν
τέχνη.

— Ἀς τὸν βάλομε νὰ μαγειρέψει, εἶπαν οἱ μά-
γισσες.

— Τί νὰ τοῦ βάλωμε;

— Μιὰ Ὁραϊὰ Τέχνη.

— Δύσκολο φαγί.

— Μιὰ Ἀρετὴ λοιπόν.

— Τὴ Σταθερότη νὰ τοῦ βάλωμε πού τοῦ
ἀξίζει.

Καὶ καθίσανε στὸ γύρο ὅλες γιὰ νὰ δοῦνε τὸ
μαγεῖρεμα τοῦ βασιλόπουλου.

*

Σὲ μιὰ στιγμή εἶτανε καμωμένο.

— Εὐγε! εἶπαν οἱ μάγισσες. Πήγαινε τώρα
στάξε του νερὸ νὰ γείνει ἀθάνατο καὶ τάξε το σ'
ὅποιον θέλεις!

— Στὴ βασιλοπούλα μου! ἐφώναζε τὸ βασιλό-
πουλο ὅλο χαρὰ.

— Χαχά! χαχά! γελάσανε οἱ μάγισσες. Εἶναι
ἀργά. Ἐκείνη εἶναι τώρα χρόνια πού παντρεύτηκε.

Τὸ βασιλόπουλο ἀποσβολώθηκε. Ἀπογοητευμένο
πέταξε καὶ τὸ φαγί τῶ μάγισσῶ καὶ τῶ φιδιῶ τὸ
δαχτυλίδι καὶ... ξυπνώντας μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα
φώναξε:

— ΔΙΨΩ!...

Εἰκοσιεξή τοῦ Ὀκτώβρη 1905.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΦΥΤΙΑΝΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ

Ὁδὸς Ἀκαδημίας ἀριθ. 82.

μαγκούρα του ἂν δὲ σωπαίνανε. Στὰ μαθήματ' κα-
τάντησε πιά ὁ τελευταῖος. Ὁ μπάμπας του κάθε
φορὰ πού περνοῦσε ἀπὸ τὸ σχολεῖο, ἔφρευε μὲ τὴν
καρδιά καημένη.

Περάσανε μῆνες.

Οἱ ἐξετάσεις ζυγώνανε κι ὁ Βασίλης ἐλπίδα πιά
γιὰ προβιβασμὸ καμμιά δὲν εἶχε. Μιὰ σκέψη
τώρα τονὲ βασάνιζε. μιὰ σκέψη πού σὰν τρι-
βέλι τοῦ τριβέλιζε τὸ νοῦ νυχτομερίς. Λογάρ-
ριαζε νὰ κουδεντιάσῃ τῆς Φώτῳς νὰ τὴν ξεμω-
ναχίσῃ πουθενὰ νὰ τῆς εἰπῇ τὰ ὅσα εἶχε στὴν
καρδιά του νὰ πλώσῃ μπροστά της τὸν πόνο του πέ-
λαγο, νὰ τῆς ξανοίξῃ τοὺς καημούς του βρύσας γιὰ
δαύτηνα. Μὰ τοῦλειπε ἡ δύναμη γιὰ μιὰ τέτοια ξο-
μολόγησι καὶ κάθε φορὰ πού τάποφάσιζε σὰν ξεκι-
νοῦσε τὰ γυνάτ'α του κοδοῦτανε κι ἄρχιζε νὰ τρέμῃ
ὀλοστηνός. Ἀποφάσισε νὰ τῆς γράψῃ. Ὅτι εἶχε
νὰ τῆς εἰπῇ μὲ τὴ γλώσσα θὰ τῆς γράφε σὲ μιὰν
ὁμορφὴ κόλλα χαρτί, θὰ τῆς κλείνει σ' ἑνὲν φάκελλο,
θὰ παραμύθευε μιὰ ὥρα πού νὰ εἶναι μονάχη της,
θὰ τῆς παρουσίαζε τότε τὸ γράμμα καὶ θὰ τῆς
εἶλε.

Ἀφῶτῳ, διάβασε το αὐτὸ τὸ γράμμα· εἶναι γιὰ

ΣΚΛΑΒΑ

— Τί νὰ τὰ κάνω τὰ φλωριά
Τὸ βιδὸς καὶ τὰ παλάτια,
Σὰ δὲ φιλιῶ τὰ χεῖλ' σου
Καὶ τὰ γλυκά σου μάτια;

— Ἐοῦ'σαι ἀφέντης, βασιλιάς,
Κεῖν'μαι σκλάβ' σου, δούλα,
Σπαθὶ στὸ χέρι σου βασιῆς
Γιὰ μιὰ φτωχὴ καρδοῦλα.

Κάλλιο παρὰ γιὰ νὰ μὲ 'δῇς
Μέσα στὴν ἀγκαλιά σου,
Ξερίξωσέ μου τὴν καρδιά
Καὶ ρίχ' τη στὰ σκυλιά σου.

ΒΑΡΒΕΝΤΗΣ

ΚΟΡΦΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ «ΑΓΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ» (1)

Α'.

Καλό'νε τ' «Ἄγιος ὁ Θεός» καλό'νε κι' ἄς τὸ πούμε.
Καλό'νε, κι' ἄς τὸ ψάλλουμε κι' ἄς τὸ διαμαρτυ-
ροῦμε. (2)

Κι' ὅπου τὸ λέει σώνεται, κι' ὅπου τ' ἀκούει ἀγιάζει,
Κι' ὅπου τὸ καλοαφοκραστῇ παραδείσο θελά'θρει,
Ποῦ καὶ οἱ ἀγγέλοι λειτουργοῦν κι' οἱ ἀποστόλοι ψάλ-
λουν,

Στοῦ παραδείσου τ' ἐκκλησιῆς καὶ στάγια μονα-
στήρια

Ψάλλοντας τ' «Ἄγιος ὁ Θεός» καὶ τὴν «τιμιωτέρα».

Β'.

Καὶ τοῦ Δεσπότη μας Χριστοῦ τὰ πάθη θὰ νὰ πούμε.
Ἀφτός στὴ γῆς κατέβηκε, σὰν ἄνθρωπος ἐφάνη.

1) Τὴ μεγάλη σαρκωσὴ οἱ γυναῖκες στὰ χαρὰ τῆς
Κέρκυρας, ἀπὸ εὐλάβεια, δὲν τραγουδοῦν, μόνο ψάλλουν
λυπητερά τοῦτο τὸ ποίημα πού ἐγχειρίστηκε ὁμοῦς κάποι
κάπου νὰ τὸ διορθώσουμε καὶ νὰ τὸ ταχτοποιήσουμε. Τὸ
παρουσιάζουμε σὰν ἀπόσπασμα, κανενὸ μεγάλο τραγου-
διοῦ, πού ἐπῆγε χαμένο.
2) Παραλλαγή: «καλοναρχοῦμε».

σένα» κι αὐτὸς θὰ πῆγαινε νὰ κρυφθῇ ἀπὸ τὴ ντρο-
πὴ του.

Μὰ πόσο δὲ βασανίστηκε ὅσο νὰ καταφέρῃ τὸ
γράμμα. Ἐγγραφε κι' ἔσκιζε. Κανένα σκίδιο δὲν ἔλεγε
αὐτὸ πού ἐννοιοῦσε στὴν καρδιά. Ἄλλα ἤθελε νὰ πῇ
κι' ἄλλα ἔλεγε· ἀμὰ τῷδελε γράμματα θύμωνε μὲ
τὸν ἑαυτὸ του καὶ χτύπαγε τὸ κεφάλι του γιὰτὶ νὰ
μὴ μάθῃ καλλίτερα γράμματα. Ἀ λαχτάρησε γιὰ
σπουδὴ εἶτανε στὴν περιστασιὰ αὐτὴ πού ἤθελε νὰ
δείξῃ τὴν καρδιά του καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ κατα-
φέρῃ.

Ἐπείσε νὰ κοιμηθῇ ἀπελπισμένος, μὰ καὶ στὸ
στρώμα, μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα τὸ γράμμα σκε-
διάζε. Κάποτε σὰ νὰ τοῦ ἄρσενε. Τινάζεται τότε
ἀπάνω κι ὅπως εἶτανε μισόγδυτος κάθεται στὸ τρα-
πέζι. Ἐνα λυχναράκι τοῦ φέγγει πάνω ἀπ' τὸ κε-
φάλι του. Γράφει, γράφει· ἡ πέννα του αὐτὴ τὴ φορὰ
τρέχει.

Ἡ κυρὰ Κωνσταντῖνα δὲν εἶχε ἀκόμη ἀποκοι-
μηθῇ. Βλέποντας πῶς στὴν ἄλλη κάμαρα ὑποψιά-
στηκε καὶ σηκώθηκε νὰ δῇ τί τρέχει. Πατώντας
στὰ νύχια ζύγωσε στὴν πόρτα κι' ἔβαλε τὸ μάτι

Καὶ διὰ λόγου μας [λοιπόν] ἔπρεπε νὰ πεθάνει.

Κάτου στὰ Γεροσόλυμα, στ' ἁγίου Κυρίου τὸν τάφο,
Ἐκεῖ δέντρο δὲν ἦτανε καὶ δέντρο ἐφανερώθη·
Τὸ δέντρον ἦτανε ὁ Χριστός, κι' οἱ κλώνοι οἱ Ἀπο-
στόλοι,

Τὰ φύλλα ἦταν οἱ μάρτυρες, κι' οἱ ρίζες οἱ προφῆτες,
[Ποῦ τὸ Βαγγέλιο πρόλεγε καὶ] τοῦ Χριστοῦ τὰ
[πάθη]. (3)

Σὰν κλέφτη τὸν ἐπιάσανε καὶ σὰ ληστὴ τὸν παίρνουν
Καὶ σὰν ἄρνι στὸ μακελλεῖο ἔτσι τὸν μαρτυροῦν.

Τετράδι τὸν ἐπιάσανε, Πέφτη τότε διατάζουν,

Παρασκευὴ τ' ἀπόγιομα πᾶνε νὰ τὸν σταυρώσουν.

Τοῦ Φαρκῶ ἐστείλανε περόνια νὰ τοὺς κάμει,

Ἐκεῖνοι τοῦπαν τέσσαρα κι' ἐκεῖνος κάνει πέντε.

«Σὺ Φαρκῶ πού τῆκαμες ἐσὺ νὰ μᾶς διδάξεις».

— «Τώρα πού μοῦ τὸρίσατε, ἐγὼ θὰ σᾶς διδάξω:

Τὰ δυὸ βάλτε στὰ πόδια του, τὰ δυὸ στὰ χεῖρά του
[χέρια,

Καὶ τῆλλο τὸ φαρμακὲρὸ βάλτε το στὸ πλευρὸ του,
Νὰ δρᾷμει αἷμα καὶ νερὸ, νὰ πικραθεῖ ἡ καρδιά του».

Σὰν τὸμαθε ἡ Δέσποινα ἔπρεπε δειλιασμένη.

— «Τρεχάτε τρεῖς γειτόνισσες, οἱ πλέον ἀγαπημένες.

Νὰ τήνε ξεδειλιάσετε τὴ Δέσποινα τοῦ κόσμου».

Ἐτρεξαν τρεῖς γειτόνισσες, τρεῖς ἄγιες γυναῖκες,

Τ' ἁγίου Λαζάρου ἡ ἀδερφή, τ' ἁγίου Ἰακώβου ἡ
[μάννα,

Ἐτρεξε κι' ἡ Μαγδαλινὴ, πού ἦταν προαγιασμένη—

Ἐρχεται ἡ μιὰ μὲ τὸ νερὸ, κι' ἡ ἄλλη μὲ τὸ μύσκο.

Ἡ τρίτη μὲ ροδόσταμο γιὰ νὰ τὴ συνεφέρουν.

Ἐπιάσαν τὸ στρατὶ στρατὶ, στρατὶ τὸ μονοπάτι,

Καὶ τὸ στρατὶ τὲς ἔφερε μὲς τοῦ ληστῆ τὴς πόρτες.

Βρίσκουν τὴς πόρτες κλειδωτές, καὶ τὰ κλειδιά παρ-
[μένα,

Καὶ τὰ παραθυράκια τῆς σφιχτὰ μανταλωμένα.

Ἡ Παναγία γονάτισε καὶ τὸ σταυρὸ τῆς κάνει,

Κ' ἡ πόρτα ἀπὸ τὸ φόβο τῆς ἄνοιξε μοναχὴ τῆς.

Τηράει δεξιά, τηράει ἄριστε, κανέναν δὲ βλέπει,

Γυρίζει καὶ ματατηρᾷ βλέπει τὸ Ἀι-Γιάννη.

— Μὲγ' Ἀι-Γιάννη Πρόδρομε, καὶ μαθητὴ τοῦ Γιοῦ
[μου, (4)

Μὴν εἶδες τὸν υἱόκα μου κι' ἐσὺ τὸ Δάσκαλό σου;»
— «Θαυμάζομαι σε, Δέσποινα, τὰ λόγια πού δη-
[γάζαι.

3, Παραλλαγή: «Ποῦ προφητεῖαν Βαγγέλιο γιὰ τοῦ
Χριστοῦ τὰ πάθη».

4) Παραλ. «καὶ βαπτιστὴ τοῦ Γιοῦ μου».

στὴν κλειδαρότρυπα. Εἶδε τὸ Βασίλη νὰ γράφῃ. Ἀ-
πόρησε. Στάθηκε νὰ δῇ τί θάποινῃ. Ὁ Βασίλης
ἔμεινε ὥρα πολὺ σκυμμένος στὸ τραπέζι. Ἐπειτα
πῆρε τὸ γράμμα στὰ χεῖρά του, τὸ διάβασε λέξη μὲ
λέξη, τὸ ξαναδιάβασε μιὰ δυὸ πέντε ἑκατὸ φορές,
τὸ δίπλωσε προσεχτικὰ κι' ἔπειτα τόχωσε στὰ φύλλα
ἐνὸς βιβλίου πού νὰ μὴ φαίνεται.

— Γράμμα ἔγραψε γιὰ ποιόνε τάχατες; εἶπε
μὲ τὸ νοῦ της.

Ὁ Βασίλης φχαριστημένος ἔσθωσε τὸ πῶς καὶ χώ-
θηκε πάλι στὰ ρούχα. Ἡ γριὰ Κωνσταντῖνα μπῆκε σ'
ἐννοια. Τὸ πρῶτ' εἰς φανέρωσε τίποτις σὲ κανένα. Μὰ
σὰν ἔφυγε ὁ Βασίλης γιὰ τὸ σχολεῖο μπῆκε στὴν
κάμαρά του, ἔψαξε, βρῆκε τὸ βιβλίο καὶ πῆρε ἀπὸ
μέσα τὸ γράμμα. Ἐβαλε τότε τὰ γυαλιά της κι
ἄρχισε νὰ διαβάζῃ. Τὸ γράμμα εἶτανε γιὰ τὴ Φῶτῳ,
τὴν κόρη της. Στὸ ζήτημα αὐτὸ ἡ γριὰ Κωνσταντῖνα
δὲ χωράτεθε. Σκύλλισσε.

— Ἀκούς ἐκεῖ—εἶλεγε—σακάτης ἄνθρωπος καὶ
νὰ μὴ ντρέπεται ἄς κοπιᾷ τὸ μεσημέρι καὶ σοῦ
τονὲ σιγυρίζω κατὰ πῶς τοῦ ταιριάζει.

Τὸ μεσημέρι γύρισε ὁ Βασίλης χαρούμενος λο-

Ποιός έχει στόμα να σου εἰπεί, καρδιά να σου μι-
[λήσει ;
(Ποιόνε βαστάει ἡ καρδοῦλα του να σου τὸ μολο-
[ήσει ;]

: Θωρεῖς ἐκεῖνο τὸ βουνό, τὸ μαυρο-ἀρχινιασμένο,
Ὅπου ἔχει ἀντάρα στὴν κορφή καὶ κατακνιά στὸν
[πάτο ;

Ἐκεῖ ἔνε μάννα ὁ Γιόκας σου, καὶ μένα ὁ Δάσκα.
[λός μου.

Βαστάει καρφιά στὰ πόδια του, καρφιά στὰ δυνό του
[χέρια,

Βαστάει καὶ στὴν κεφαλὴ ἀγκαθινὸ στεφάνι,
Βαστάει καὶ στὴ ζώση του ἀγκαθινὸ ζωνάρι».

— «Χριστέ καὶ πῶς τάπομεινες τάγκαθινὸ στεφάνι ;»

— «Τάπομεινα τὸ βάσταξα γιὰ τὴ Χριστιανοσύνη.»

— «Χριστέ καὶ πῶς τάπομεινες τάγκαθινὸ ζωνάρι ;»

— «Τάπομεινα τὸ βάσταξα γιὰ τὴ Χριστιανοσύνη.»

— «Χριστέ καὶ πῶς τάπομεινες τὰ φλιβερα μαρ-
[τούρια ;»

— «Τάπομεινα τὰ βάσταξα γιὰ τὴ Χριστιανοσύνη(δ)»

— «Γιὰ νὰ γεννιῶνται Χριστιανοὶ καὶ νὰ πιστεύου
[ἐμένα».

Ἡ Δέσποινα σὰν τᾶκουσε ἔπεσε δειλιασμένη.

Καὶ ποῦ γκρεμὸς νὰ γκρεμιστεῖ, καὶ ποῦ βουνὸ νὰ
[πέσει,

Καὶ ποῦ μαχαίρι δίκωπο νὰ σφάζει τὴν καρδιά της
Καὶ ποῦ ποτάμι σύβολο στὴ δίπλα του νὰ πέσει ;

Κ' ἐκεῖ ἀποκρίθηκε ὁ Χριστός, ποῦτουνε σταυρω-
[μένος :

«Μάνν, καὶ ἂ δείξεις τὸν γκρεμὸ, γκρεμίζονται οἱ
[μανάδες,

«Μάνν, καὶ ἂ δείξεις τὸ σφγχρό, σφάζονται οἱ ἀδερ-
[φάδες

«Μάνα, καὶ ἂ δείξεις τὸν πνιμό, πνίγεται ὅλος ὁ
[κόσμος.

«Μάνα μου, σύρε στὸ κελλί, κάμε τὴν προσευχὴ σου.

«Βάλε κρασί μὲς στὸ γυαλί, καὶ ἀφράτο παξιμάδι,

«Καὶ δόσε τὲς παρηγοριές γιὰ τὲς καυμένες μάνες.

«Καὶ τὸ μεγάλο Σάβανο νῆρθεις νὰ μ' ἀπαντήσεις,

«Ποῦ λειτουργοῦν οἱ ἐκκλησιές καὶ ψάλλουν οἱ πα-
[πάδες,]

«Τότες καὶ σύ, μητέρα μου, θᾶχεις χαρὲς μεγάλες».

Κι' ἀπὸ τὸν πόνο ἐσώθηκε (δ), καὶ ἀπ' τὰ μαρτύ-
[ριά του

δ) Παραλ. «Ἐγὼ γιὰ σὰς τάπομεινα καὶ γὼ σὲς ὁρ-
μηνεύω».

δ) Παραλλ. «Κι' ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ Χριστοῦ...
«Ἄλλῃ. «Κι' ἀπὸ τὸν πόνο πέθανες»...
«Ἄλλῃ. «Κι' ἀπὸ τὸν πόνο τέλειωσες»...

γχαρίζοντας πῶς θᾶδινε τῆς Φώτῃς τὸ γράμμα.
Μὰ μόλις πάτησε τὸ πόδι στὴν ὀξόπορτα καὶ ἀκού-
στηκε ἀπὸ μέσα ἄγρια ἡ φωνὴ τῆς κυρᾶ Κωσταν-
τίνας.

— «Ὁζω, βρωμιάρη γλήγορα νὰ μαζώξης τὰ
παλιόρουχα σου καὶ νὰ ξεκουμπιστῇς ἀπ' ἐδῶ.

Κέρωσε ὁ Βασίλης. Ὁ κόσμος τοῦ ἤρθε ἄνω
κάτω. Ἄγνα δὲν ἔβγαλε. Κοίταξε νάντικρύση που-
θενὰ τὴ Φώτῃ, μὰ κείνη χωμένη στὸ βάθος τοῦ
σπιτιοῦ οὔτε φάνηκε πουθενὰ ὅλη κείνη τὴ μέρα.

— Νὰ μείνω λίγες μέρες τουλάχιστο νὰ δώσω
ἐξέταση, τόλμησε μόνο νὰ πῇ μὲ φωνὴ ποῦ ἔβγαине
σὰν ἀπὸ τὸν Ἄδη. Μὰ κείνη ποῦ νάκούσῃ. Ἀφρίζε
καὶ μάντζε.

— Τώρα ἀμέσως πρὶ σ' τὰ πετάξω στὸ δρόμο.

Ὁ Βασίλης ἄρχισε νὰ μαζέβῃ ἕνα ἕνα τὰ ρού-
χα του, ἐνῷ ἀπὸ τὰ μάτια του σταλάζανε χοντρά,
καυτερὰ δάκρυα. Φορτωμένος ἔπειτα τὸ μπογαδάκι
μὲ τὰ ρούχα πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ χωριὸ του. Κα-
νεὶς δὲν τοῦ μίλησε, κανεὶς δὲν τὸν ἀποχαιρέτησε.

Ἡ μέρα εἴτανε συννεφιασμένη, παγερή. Ὁ βορ-
ριάς τινάζε ἀπὸ τὰ δέντρα τὰ φύλλα καὶ σκόρπιζε

Ἐχάθη ὁ ἥλιος σβύστηκε· ἐχάθη τὸ φεγγάρι,
Ἡ μέρα ἐσκοτείνιασε, καὶ ἡ γῆς ἀνατρομάζει,
Τὰ μάρμαρα ἐραΐσανε καὶ οἱ πέτρες ἐδακρύσαν,
Ἡ θάλασσα ἐβούρκωσε, τὰ δέντρα ἐπροσκυνῆσαν,
Κ' ἐκεῖνα τᾶνομα σκυλιὰ δὲν ἐμετανοοῦσαν.

Ἀπόσπασμα Γ'.

Ἐγύρεψε τοῦ Χάροντα νὰ ἰδεῖ τὸν κάτου κόσμο,
Νὰ ἰδεῖ πλουσιούς, νὰ ἰδεῖ φτωχοὺς, νὰ ἰδεῖ πῶς
[ἔπερνουνε,

Νὰ ἰδεῖ καὶ τοὺς φιλάργυρους στὴν πίσσα στὸ κατράμι·
[— Κάνουν τὴν πίσσα πάπλωμα καὶ τὸ κατράμι

Καὶ τὸ ριτσινοτόμαρο κάνουν προσκεφαλάρη·
[στρώμα

Δὲν τῶξερεις, ἀμαρτωλέ, πῶς ἔχεις νὰ πεθάνεις ;

Νὰ πᾶς τὸ βράδι στὸ σπερνὸ καὶ τὴν αὐγὴ στὸν
[ἔσθρο,

Καὶ στὴν ἀγία λειτουργίᾳ, ποῦ τρέμει ἡ γῆς καὶ ὁ
[κόσμος ;

Νὰ λένε τάχειλάκια σου, νὰ ψάλλουν οἱ ἀποστόλοι,

Νὰ δίνε· τὸ χεράκι σου, νὰ γράφουν οἱ ἀγγέλοι ; —]

Ἐγύρεψε τοῦ Χάροντα κλειδιά τοῦ παραδείσου,

Ἐκεῖ ἔνε τὰ μικρὰ παιδιὰ, ψηλὰ σὰν κυπαρίσσια,

Παίζουν μὲ τὸ χρυσόμνηλο καὶ λημονοῦν τὲς μάνες.

Δ. ΣΠΙΓΓΟΣ

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δηλοποιεῖ

ὅτι αὐριον ἡμέραν Δεκέτεραν καὶ ὥραν 3ην Μ. Μ.
συγκροτεῖται ἐν τῷ καταστήματι τῆς Ἐθνικῆς Τρα-
πέζης ἡ προκηγελθίσα τακτικὴ Συνέλευσις τῶν με-
τόχων, εἰς τὴν παρακαλοῦνται νὰ παρευρεθῶσιν οἱ
κατὰ τὸ ἄρθρον 47 τοῦ Καταστατικοῦ δικαιοῦμενοι
νὰ μετὰσχῶσιν αὐτῆς καὶ οἱ εἰδικοί καὶ οἱ εἰδικοί
τούτων ἀντιπρόσωποι.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Φεβρουαρίου 1906.

Ὁ Διοικητής

Σ. Στρογγίτ

ΘΙΑΦΙ

Τὸ περισσότερο θιάφι τοῦ κόσμου μᾶς τὸ προ-
μηθεῖον τώρα οἱ μίνες τῆς Σικελίας. Ἡ πηγὴ τους
εἶναι ἡφαίστεια, καὶ στὴν Κατάνια, Γιογιέντο, Παλέρ-
μο, Καλκασινέτο, δίνουνε δουλιὰ σὲ 30,000 ψυχές

κρύα ἀντριχιάσματα. Καθὼς περπατοῦσε σκύφτον-
τας τὸ κεφάλι, ὅλο τὸ παρελθὸ μὲ τίς πίκρες καὶ
τὰ φαρμάκια του περνοῦσε ἀπ' ὀμπρὸς του. Τυρα-
γνισμένη ζωὴ. Θυμῆθηκε τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του
— τί καταφρονεμένη κηδεῖα — θυμῆθηκε τὴ μέρα ποῦ
πήγαине στὸ χωριὸ νὰ ζητήσῃ λημοσύνη ἀπὸ τὸ
μάρμαπα του. Συλλογιότανε πῶς θὰ τὸν ἀντικρύσῃ,
τί θὰ τοῦ πῇ.

Πέρχσε καιρός. Μιὰ μέρα συναπαντηθήκανε στὸ
παζάρι ὁ γέρο Παῦλος καὶ ἡ κυρὰ Κωσταντίνια. Χαί-
ρετηθήκανε καὶ δώσανε τὰ χέρια.

— Αἱ· τί γίνεται ὁ προκομμένος ὁ ἀνεψιός σου ;
Κι ὁ γέρο Παῦλος θλιβερά

— Τώρα πιά σ' ἄφισε χρόνους ἐδῶ καὶ δυὸ
μήνου.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

καὶ βγάζουν κάπου 400,000 τόνους τὸ χρόνο. Ὁλό-
κληρο δίχτυ ἀπὸ μακρινάκια εἶναι σκαμένο διάμεσα
τῆς ὕλης καὶ μ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μεγάλα θαλάμια μὲ
[ἴσος συχνὰ ὡς 100 ποδάρια καὶ μὲ θαφένιες κο-
λῶνες στὴ μέση ὡς στηρίγματα τοῦ ταβανιοῦ.
Ὅτα βγάζουν τὸ ὄρυχτό—θιάφι μὲ γῶμα ἀνακατω-
μένο—μέσα ἀπὸ τὰ λαγούμια, τὸ στρώνουνε σὲ
λάκκους πετρώστρωτους καὶ πετροτοιχιστοὺς μὲ τὸ
πάτωμά τους κατηφορικό, ἔπειτα τὸ σκεπάζουνε μὲ
σκουπίδια ποῦ τ' ἀνάβουν ἀπὸ πάνο. Τότες μέρος
τοῦ θιαφιοῦ ἀνέβει καὶ παράγει ζέστα ἀρκετὴ νὰ
λιώσει τὸ περισσότερο θιάφι ποῦ βρίσκεται μέσα στὸ
ὄρυχτό, καὶ ἔτσι λιωμένο τὸ θιάφι κατασταλάζει
κάτου στὸ πάτωμα τοῦ λάκκου ἀπὸ καὶ χύνεται
σὲ καλούπια ποῦ χωροῦν ὡς ἕνα καντάρι τὸ καθένα.
Μὲ τὸν ἀπλὸ ἀπὸ τὸν τρόπο τραβοῦνε σὲ θιάφι 10 ὡς
20 τὰ ἑκατὸ ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ ὄρυχτος.

Δὲν ὑπάρχει ἔως στὸν κόσμον μίνα πιὸ περιερ-
γη ἀπὸ τὴ μίνα τοῦ θιαφιοῦ μέσα στὸν κρατήρα
τοῦ Ποπακαταπέτλι τοῦ Μεξικοῦ, σὲ ὕψος 18,000
ποδάρια ἀπὸ τὴν ἀπανωσιὰ τῆς θάλασσας. Πᾶν
τώρα 400 χρόνια πέντε συντρόφοι τοῦ Κορτές, τοῦ
Ἰσπανοῦ καταχτητῆ τοῦ Μεξικοῦ, μὲ ἀρχηγὸ τὸ
Φραγκίσκο Μοντάνο σκαρφάλωσαν ὡς στὸν κρατήρα
ζητώντας θιάφι γιὰ μαρμαροῦ, γιατί εἶχαν ξοδιάσει
ὅλο τους τὸ μαρμαροῦ ποῦ ἔφεραν ἀπὸ τὴν Ἑβρώπη.
Ὁ κρατήρας ἔχει γύρω ὡς 3 1/2 μίλια καὶ βάθος
800 ὡς 1000 ποδάρια, ὅπου μιὰ σκοτεινὴ φλόγα
καίει καὶ τινάζει θιαφένιο ἀχνὸ ψηλὰ, ποῦ κρυώ-
νοντας καθὼς ἀνέβαινε κρουττχλώνει καὶ πέφτει
στὰ πλεθρὰ τῆς μηχαντενίας γούδας. Ὅταν οἱ Ἰ-
σπανοὶ μὲ τὰ πολλὰ ἀνέβηκαν ὡς στὰ χεῖλια τοῦ
κρατήρα, τραβήσανε λαχνὸν, καὶ ἔπρεπε τοῦ Μοντάνου
τοῦ Ἰδίου νὰ κατεβεῖ μέσα σ' ἕνα καλάθι κάτου στὴ
οριχτὴ ἐκείνη ἄβυσσος, ὅπου τὸν ἀμόλησαν οἱ συν-
τρόφοι του ὡς σὲ βάθος 400 ποδάρια. Ἀπὸ ἐγίνε
ξανά καὶ ξανά, ὡς ποῦ μαζέψε ὁ παλικαρὸς Ἰσπα-
νὸς ἀρκετὸ θιάφι γιὰ τίς ἀνέχες τοῦ στρατοῦ. Τὸ
ἀντραγάθημα φημίστηκε πολὺ σ' ἐκείνη τὴν ἐποχὴ,
μὰ ἡ δουλιὰ εἴταν τότε κοπιηστικὴ καὶ ἀργή, ποῦ
στὴν ἀναφορὰ του πρὸς τὸν βασιλεῖα ὁ Κορτές, πε-
ριγράφοντας τὸ περιστατικόν, εἶλεγε πῶς ἐφκολώ-
τερο εἴτανε νὰ φέρε τὸ μαρμαροῦ τοῦ ὅλο τὸ δρόμο
ἀπὸ τὴν Ἰσπανία.

Ὡς τόσο τὸ θιάφι εἶναι σπάνιο στὸ Μεξικόν, καὶ
ἔπειτα ἡ ἰδέα νὰ κατεβεῖ καὶ νὰ γυμνώσῃς τὸ
Ποπακαταπέτλι, ἀπὸ τὸ θησαυρὸ τοῦ εἶχε κάτι τι
ρωμαντικόν. Ἔτσι οἱ Ἰντοὶ κατέβαιναν πάντα ἐκεῖ
κάτου μὲ καλάθια καὶ ἐπείρναν μικρὰ ποτὰ ποῦ κα-
τὰ πουλοῦσαν πολὺ ἐφκολα. Τέλος στὰ 1850 ἕνας
κάποιος Κορχάδος συλλογίστηκε πῶς δὲ θὰ εἴταν
ἔως δύσκολο νὰ καταρτιστεῖ σωστὴ μίνα μέσα
στὸν κρατήρα, καὶ ἔτσι παίρνοντας μαζί του μερι-
κοὺς Ἰντοὺς, καθὼς καὶ ἕνα σιδερένιο ραβδί, μερικὰ
σκονιὰ, καὶ λίγος καραβόπανο, ἀποφάσισε νὰ σκαρ-
φαλῶσῃ ὡς στὴν κορφή. Τὸ σκαρφάλωμα εἴταν τέ-
τιο βάραντο ποῦ μοναχὰ ὁ Κορχάδος μ' ἕναν Ἰντὸ
κατορθώσανε νὰ φτάσουν ὡς ἀπάνου, ὅπου ὁ Κορ-
χάδος λιγοθύμησε ἀπὸ αἰμορραγίαν καὶ κούραση. Ὁ
Ἰντὸς τότες τότες σκέπασε μὲ τὸ καραβόπανο, καὶ
ξεκίνησε νὰ ξανακατεβεῖ τὸ βουνὸ καὶ νὰ φωνάζει
βοήθεια. Στὸ μεταξὺ ὅμως ὁ Κορχάδος συνέφερε καὶ
ἀρκοῦδις ὅπως μποροῦσε λίγος δρόμος πρὸς τὰ μέσα
τοῦ κρατήρα γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ φοβερὸ κρῦο
τῆς χιονισμένης πλαγιᾶς τοῦ βουνοῦ. Ἐκεῖ ἡ ζέστα
τὸν ξαναδυνάμωσε τόσο, ποῦ κατόρθωσε νὰ κατεβά-
σῃ τὸ ραβδί, τὸ καραβόπανο καὶ τὰ σκονιὰ, μὲ
σχοπὸ νὰ πάει καὶ νὰ ξετάσει τὸν πάτο τοῦ κρα-
τήρα καὶ ἐνῶ ἐτοιμαζότανε νὰ σαλέψῃ τὸ μηχανι-
σμό του, ἔφτασε ὁ Ἰντὸς μὲ τοὺς βοηθοὺς.